

podatele knížky, sluší ovšem uznati, že vkladní knížka, o niž jde, má povahu papíru majiteli svědčícího právě tak, jak to ohledně vkladních knížek spořitelén jest nyní vysloveno v § 10 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 302 sb. z. a n. Ta však má dle § 371 obč. zák., čl. 306, 307 obch. zák. pouze ten následek, že bezelstný nabyvatel knížky stane se vlastníkem. Není tedy každý držitel, nýbrž jest pouze držitel bezelstný oprávněn, práva z vkladní knížky na vyplacení vkladu uplatňovati a dlužník sprostřuje se závazku jen tehdy, plní-li tomu, koho za bezelstného držitele knížky pokládá. V tomto obmezeném smyslu sluší také vykládati ustanovení bodu 6. pravidel. Vždyť jest patrno, že na př. tomu, kdo knížku odcizil aneb, věda o krádeži, od zloděje převzal, nelze přiznati právo, by směl žádati vyplacení vkladu. Jest tedy pro spor rozhodnou otázka, zda jest žalobkyně bezelstnou držitelkou sporné knížky. Z pravidla ovšem předpokládá se dle § 328 obč. zák., že držitel jest bezelstným, zde však namítá žalovaná, že knížku založil manžel žalobkyně a že, jak nesporno, manžel již roku 1919, tedy před podáním nynější žaloby, zahájil proti nynější žalobkyni spor o vlastnictví této knížky; naproti tomu tvrdí žalobkyně, že jí byla knížka manželem dne 1. srpna 1919 darována a odevzdána. Tyto okolnosti jsou pro spor rozhodny, neboť bude-li uvedený spor rozhodnut v neprospěch žalobkyně, sluší dle § 338 obč. zák. již od doručení oné žaloby pokládati jí za držitelku obmyslnou, rovněž tak i tenkrát, nebude-li prokázáno její tvrzení, že nabyla vlastnictví knížky darováním a odevzdáním od manžela. V těchto směrech nutno tedy jednání posud neúplné doplniti, pročež bylo rozhodnuto dle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dle čl. 6. pravidel pokládá banka doručitele vkladní knížky za oprávněného majitele a neručí tudíž za oprávněnost podatele knížky. Banka jest si tedy vědoma toho, že pouze oprávněný majitel knížky má nárok na výplatu, — vždyť papírů majiteli znějících nabývá bezelstný příjemce tradicí (§ 371 obč. zák. a čl. 307 obch. zák.), chce platiti také oprávněnému majiteli a proto toliko ku vlastnímu krytí ustanovila, že pokládá doručitele za oprávněného majitele. Tím není stanoveno, že banka jest p o v i n n a, vyplatiti každému doručiteli. Ve výrazu »pokládá« zračí se úsudek, výsledek duševní činnosti. Jako obchodnice může banka pokládati doručitele knížky za oprávněného majitele, není-li tu okolností, z nichž mohou vzejít pochybnosti o oprávněnosti doručitele. V tomto případě byly tvrzeny okolnosti, jež jsou pro oprávněnost doručitele rozhodny. Právem tedy bylo rozhodnuto, že jednání nutno v tomto směru doplniti.

Čís. 681.

Pro zodpovědnost chovatele zvířete za škodu, jež zvířetem byla způsobena, jest lhostejno, že zvíře dosud nikoho nepoškodilo, že chovatel nepropadl trestní zodpovědnosti dle § 391 tr. zák. a že subjektivně považoval zvíře za dostatečně opatřené. Vhodnost opatření a postačitelnost dozoru nutno posuzovati dle okolností, za nichž došlo k poškození.

(Rozh. ze dne 28. září 1920, Rv I 369/20.)

Pes žalovaného, jež doprovázel 14 letý syn žalovaného, napadl žalobkyni, poranil ji na rameně a roztrhl jí gumový plášť. Žalobě o náhradu škody bylo soudy všech tří stolic vyhověno, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel dovozuje, že tělesného poškození žalobkyně a roztržení jejího pláště nezavinil, ježto neměl důvodu svého psa opatřiti. Zda-li jeho pes žalobkyni poškodil zuby nebo drápy, zda-li je veliký nebo malý, zda-li je lovecký nebo přepychový, zůstává zřejmě lhostejno, neboť podle § 1320 obč. zák. je chovatel zvířete zodpověden za každé poškození zvířetem způsobené, aťsi je zvíře druhu jakéhokoli. Rovněž je lhostejno, zda-li pes na žalobkyni vyskočil v domnění, že to jest manželka žalovaného, neboť při posouzení povinnosti chovatele psa k náhradě škody nelze přihlížeti k důvodu, proč pes na člověka vyskočil, pokud někdo psa nepošťval nebo nedráždil, že však tomu tak bylo anebo že žalobkyně své poškození zavinila vlastní neopatrností, nebylo tvrzeno. Dovolatel se domnívá, že majitel zvířete není zodpovědným, jestliže zvíře posud žádné zlé vlastnosti neprojevilo a jestliže majitel psa učinil opatření, které shledával potřebným podle vlastního uznání. Avšak povinnost chovatele zvířete k náhradě škody zvířetem tím způsobené není závislou ani od trestní zodpovědnosti ve smyslu § 391 tr. zák. ani od subjektivního náhledu chovatele zvířete. Jaké opatření neb dohled byly potřebnými, by někdo nebyl zvířetem poškozen, nelze posuzovati podle názorů chovatele, nýbrž podle okolností, za kterých poškození nastalo. Je zjištěno, že pes žalovaného na žalobkyni vyskočil a ji při tom poškodil; tato skutečnost ukázala, že bylo potřebí opatřiti, aby se tak nestalo, a že o potřebné opatření nebo dohled nebylo postaráno. Opomenul-li na psa dohlédnouti nebo jej opatřiti 14 letý syn, jemuž jej žalovaný svěřil, jest za jeho opomenutí zodpovědným, ježto ze skutečného poškození se objevilo, že psa dal v opatrování osobě k tomu nezpůsobilé, která buď psa pustila z dohledu, buď nedovedla zabrániti, by na člověka neskočil.

Čís. 682.

Vypoví-li manželka manželu správu svého majetku, dlužno poměr manželů k věcem, jim spoluvlastnický náležejícím, posuzovati na dále výlučně dle § 833 a násl. obč. zák. Manželka, jež svémocně zrušila spoluzítí s manželem, není proto ještě oprávněna, žádati dle § 836 obč. zák., by osoba třetí ustanovena byla správcem společného statku.

(Rozh. ze dne 28. září 1920, Rv I 485/20.)

Správu usedlosti, náležející spoluvlastnický oběma manželům, vedl ve smyslu § 1238 obč. zák. manžel až do 27. srpna 1919, kdy mu byla vypovězena manželkou, jež podavši na něho žalobu o rozluky manželství, se svémocně od něho odstěhovala. Po té podala manželka na manžela žalobu, domáhajíc se toho, by pro společnou nemovitost zřízen byl správce dle § 836 obč. zák., protože prý manžel na statku špatně hospodařil. Pro-